

Ztracený diadém

F. B. Hole

Říci, že jedním z nenápadnějších znaků naší doby je téměř celosvětově působící duch neklidu, je zbytečné. Co se tu děje, se tak velmi vnucuje, že to zřetelně pozorují i lidé bezstarostné mysli.

Protiklady zájmů, konflikty, vzpoura a neklid nejsou na zemi naprosto nic nového. Kdy to tu nebylo od doby, co přišel hřích na svět? To připouštíme. A přece se odvažujeme tvrdit, že současná epidemie vzpoury a převratů nabyla takových rozměrů, že právem může být označena za ovládající znak doby. Nadto se držíme biblicky podepřené předpovědi, že jich bude ještě přibývat.

Dnes vládnoucí neklid vykazuje dva charakteristické znaky:

1. Zachvacuje prakticky celý svět. Každá významná země jím je navštívena, jakož i většina menších zemí. Dříve se to týkalo spíše primitivních zemí, zatímco nyní vystupuje silněji ve vysoce civilizovaných zemích a bohatých národech. Je zcela jedno, zda se jedná o východní, staré civilizace, jako je Čína, nebo o západní a moderní, jako je Amerika a Velká Británie. Železné žezlo komunismu, který zabil miliony lidí, aby dosáhl svého cíle, s tím zdánlivě skoncovalo; ale pod povrchem to vře dále. A v zemích s větší svobodou vane silný vítr neklidu a vzpoury, který by se brzy mohl proměnit v orkán.¹
2. Dnešní neklid se dotýká každého okruhu lidského myšlení a jednání, jak to doposud nikdy nebylo známo. Světové říše povstaly, vzkvetly a rozpadly se, zatím co ve filozofii a příbuzných vědách vládli klid a pokoj. Dnes se ukazují mocné změny ve všech směrech. Duch člověka pracuje s téměř nadlidskou snahou, aby budoval nové ideje a teorie – sociální, politické a teologické – a aby vyvíjel a vyráběl technicky důkladně promyšlené přístroje.

Co to vše má znamenat? Tato otázka musí pro každého strážlivého pozorovatele být důležitá. Křesťan, který se sklání před Božím slovem a z něho dostává světlo, nemá žádnou těžkost s tím, aby našel odpověď. Lidské dějepisectví podává v nejlepším případě jen nedokonalé podrobnosti k několika časovým událostem; pouze Bible odhaluje zlatou nit božských rad, která se táhne celou historií. Pokusme se tuto nit pod vedením Svatého Ducha Božího poznat, a tak obdržet božskou odpověď.

Většinu našich čtenářů je známo, že před potopou tu nebyla žádná vláda. Onen věk vrcholil v takovém násilí a zkaženosti, že pomohlo jen úplné zničení (1. M. 6,1-13).

Na očištěné zemi byla v osobě Noého ustanovena vláda (viz 1. M. 9,1-6). Po zhroucení Bábel se zdá, že autorita od hlavní linie pokolení Noe odešla; každá jednotlivá rodina se sama pro sebe začala uskupovat pod jednou hlavou kmene, a vyvstala myšlenka království. Ve vztahu k vládě došlo z Boží strany teprve tehdy k novému popudu, když povolal

¹ Tato kniha byla napsaná před více než 50 lety jako série článků v jednom křesťanském studijním časopisu (pozn. př.).

svůj lid Izrael z Egypta, aby jako ten velký Jahve v jeho středu vykonával vládu.

Je velmi charakteristický okamžik zvolený k tomu od Něho. Egypt, téměř nejstarší z národů, dosáhl vrcholu své slávy, když byla vypuzena cizí dynastie „pastýřských králů“ a byl sjednocen pod vládou domorodého mocného a válečného faraona, jehož výboje sahaly až k Eufratu. Právě v této době uplatnil Bůh svůj nárok na svůj lid a zasadil utlačovateli těžkou ránu, která zjevně byla začátkem úpadku oné říše. Přes všechnu převrácenost svého lidu jej vedl do země zaslíbení. Tu zemi Pán nárokoval pro sebe a vzal ji do vlastnictví skrze svůj lid. Nárokoval si ji jako své vlastnictví na znamení toho, že Jemu patří celá země. Ve spojení s překročením Jordánu se o NĚm mluví dvakrát jako „*Panovníku vsí země*“ (Joz. 3,11.13).

Když lid přišel do země zaslíbení, nasitil se své zvláštnosti, že měl Boha samého za neviditelného Vůdce, takže si žádal viditelného, lidského krále. To jim bylo dáno, ačkoli to znamenalo vážné odvrácení se od Boha. A po hořké zkušenosti s mužem jejich volby jim Bůh vzbudil Davida, muže podle svého srdce, a ustanovil ho za pastýře nad svým lidem, když jeho zbraně korunoval úspěchem a jeho království rozšířil. Diadém – který ve skutečnosti neplatil jen pro Izrael, nýbrž pro celý svět – mu byl vsazen na hlavu a propůjčen i jeho potomkům. Po krátkou dobu jej nosil po něm jeho následník Šalomoun.

Potom přišla nevyhnutelná historie úpadku: Království bylo rozděleno a jen malá část následovala ještě nositele Davidova diadému. Jejich moci ubývalo, když se přes oživení, která Bůh příležitostně dával, stále více ukazovalo odpadnutí.

Přišel konec: Sedechiáš, poslední nositel diadému – i když jej možná nosil už jen podle jména – rozmnožil své mnohé hříchy ještě vzpourou a zneuctil jméno svého Boha. Nato – a to je v Písmu vyprávěno neméně než třikrát (2. Král. 24; 2. Par. 36; Jer. 52) – Jeruzalém padl před Babyloňany a vláda přešla na Nabuchodonozora. Tím začaly „*časy národů /po-hanů/*“.

Právě v té době byla perem proroka Ezechiele napsána památná slova. Právě ve chvíli, když diadém, který se – jak už bylo řečeno – vztahoval nejen na Izrael, nýbrž na celý svět, spadl z čela posledního, odpadlého knížete z Davidovy linie, kterého tehdy postihl odplacující soud z Boží ruky, byla napsána tato slova. Tyto výroky jsou tak důležité, že je citujeme doslovně: „*Ty pak nesvatý, bezbožný, kníže Izraele, jehož den přišel v době nepravosti konce, – takto praví Panovník Hospodin: Pryč s čepicí a pryč korunu! Toto už nikdy nebude. Nízké bude vyvýšeno a vysoké bude sníženo! Převrácené, převrácené, převrácené je učiním; také toto už nebude – dokud nepřijde ten, jemuž náleží právo: Tomu ji dám.*“ (Ez. 21,25-27 /30-32/ – přel.)

Jak obdivuhodně osvěcující! Jaké zjevení – tento paprsek světla, který tu padá na temné stránky lidské historie od onoho dne! Diadém byl vskutku odejmut, a kdyby mohla být sestavena obsáhlá historie světa, nebylo by to nic jiného, než vyjmenování různých snah lidí vyvýšit sebe samé a sahat po tom diadému, zároveň ale také popis toho, jak cílevědomě a obratně je Bůh pokořil a svrhl, když se zdálo, že jejich výpočty vyšly.

Nadto měl Daniel vidění, které líčí v 7. kapitole svého proroctví. To potvrdilo sen, který už předtím byl dán Nabuchodonozorovi (kap. 2). Pro krátký okamžik to vypadalo tak, jako

kdyby měl diadém patřit tomuto velkému králi. Ale když se nesmírně pozvedl, byl bolestně snižen do hrozného šílenství, jak o tom podává zprávu 4. kapitola. Nedlouho poté se jeho velký Babylon rozpadl a byl zničen. Tak se dařilo také následujícím světovým říším – perské, řecké a římské. Každá měla svůj čas, a potom zanikla.

Od rozpadu římské říše nepovstala už žádná velká říše, které by bylo dovoleno mít v držení prakticky celý civilizovaný svět. Je sice pravda, že se před asi sto lety začalo mluvit o Britské světové říši, protože královna Viktorie byla jmenována císařkou Indie. Avšak s tím se vším je nyní konec, a i kdyby skutečně taková světová říše existovala, tu její rozpad stále pokračuje. Přišly dvě velké války světových rozměrů; a dnes je možné Asii i Evropu srovnávat s ozbrojenými tábory. Diadém světové vlády je ztracen; „už není“. Mocné národy jej sice chtějí získat zpět, avšak váhají, protože se bojí, že při pádu druhých budou samy zničeny.

Současný stav krajně nestabilní rovnováhy však nemůže trvat provždy. Není málo těch, kteří si toho jsou vědomi a nejasně mluví o jakémsi přicházejícím „Armagedonu“, čímž mají na mysli mocný konflikt, do kterého bude zapleten celý civilizovaný svět. Zdá se, že zapomínají, že když je toto slovo použito ve Zjevení 16,13-16, tu nepředpovídá hrozný konflikt lidí proti lidem, nýbrž spíše drzé, hříšné vzepření se spojených lidských válečných sil proti Bohu. Přitom je více než možné, že taková varování před nadcházejícím neštěstím ohlašují blízký příchod skutečného Armagedonu. Jejich slova mohou, jako Kaifášova slova v Janu 11,49-52, znamenat podstatně více, než si sami uvědomují.

Nové, stále silnější síly se zformovaly v těchto posledních letech. V zemích s ještě existující formou křesťanství se řídí podle ideje „bratrství lidí“, které opět spočívá na „univerzálním otcovství Boha“. Z této základní myšlenky vyšla nová, progresivní humanistická teologie, unitarismus a socialismus. Ještě větším dojmem působí ateistický komunismus, který nyní ovládá myšlení a jednání velkých národů a zahrnuje asi třetinu lidské rasy. To vše může jistě v ruce Satana utvářet cestu k poslednímu velkému spolku lidstva, který potom bude stát připravený pro Antikrista.

Mnozí by to rádi viděli tak, že Mesiáš, jemuž diadém vlastně patří, už přišel. Ve skutečnosti také přišel; avšak ne aby nárokoval svá práva, nýbrž spíše aby člověku umožnil jeho hodinu a moci temnosti její seberealizaci a aby svou smrtí vykonal vykoupení. Satan, který na sebe diadém opovázlivě strhl, jej skutečně Pánu při pokušení na poušti nabídl. Ale Ten jej odmítl a nezvolil tuto krátkou, lehkou cestu ke slávě, nýbrž namáhavou cestu skrze smrt a vzkříšení. „*Zdaliž nemusil těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu svou?*“ (Lukáš 24,26)

Předpověděl však jasně příchod jiného knížete, který ze Satanovy ruky přijme diadém, a potom ho bude zemi vydávat za pravý diadém: „*Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Když jiný přijde ve jménu mém, toho přijmete.*“ (Jan 5,43)

V době nadcházející velké trojice zla – draka, šelmy a falešného proroka, o které čteme ve Zjevení 13 – to bude vypadat tak, jako kdyby bylo Ezechielovo prorockví úplně postaveno na hlavu a zrušeno. Lidé se potom spolčí do takového stavu takzvaného „bratrstva“, že bude potřeba už jen vystoupení bezohledného „supermana“, který se chopí otěží moci

a vytvoří nejhroznější tyranii, kterou kdy svět viděl. Když bude zřízen tento stav, co může lidstvo potom ještě zachránit před sítí, kterou si samo před svými nohama rozprostřelo? Přesto se velká většina bude touto existující tyranii dokonce ještě chlubit. Potom lidé řeknou: „*Pokoj a bezpečnost*“, a budou si myslet, že konečně se diadém opět trvale našel, takže se už nemusí bát dalších převratů.

„*Když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí.*“ (1. Tes. 5,3) Poslední řádek Ezechieleova proroctví se náhle naplní. K poslednímu velkému převratu dojde v pravém Armagedonu. Nejprve bude zničena šelma a falešný prorok spolu se svými armádami, a to náhlým zjevením Toho, „*který k tomu má právo*“. Jen krátce nato, jak se domníváme, prožijí svůj zánik impozantní severní mocnosti – Gog, kníže Roš, Mešech a Tubal a jejich mnozí spojenci, jak to předpovídá Ezechiele 38 a 39. Tím bude vykonán poslední a rozhodující převrat.

V onen den ten dlouho ztracený diadém, který potom nebude zářit jen drahokamy tohoto stvoření, nýbrž i ještě jasněji zářícími klenoty vykoupení, bude viděn na hlavě kdysi zavrženého Muže z Nazaretu, našeho velebeníhodného Pána Ježíše. Odtud už nebude nikdy vzat, ani když na konci tisíce let jeho spravedlivé vlády bude Satanem vzbuzená vzpoura, jak je to předpověděno ve Zjevení 20,7-10. Avšak tato vzpoura bude na místě rozdracena, a tím v žádném případě nepovede k převratu. Na svatém čele Pána Ježíše najde diadém své trvalé věčné místo odpočinku.

Co máme říci vzhledem k těmto věcem? Předně bychom se neměli nechat zmást v myšlení ohledně neklidu a vzpurného ducha, který se dnes šíří po celé zemi. Mějme raději starost o to, abychom vysoko drželi korouhev pravého svědectví o Kristu a evangeliu, v jehož středu stojí On. Bůh nezmění své plány akcí, jako to lidé nutně musí činit. Poukazy, které náš Pán od začátku dal, jsou platné tak jako dříve – Duch Svatý přišel, a my následujeme po prvních učednících, jimž Pán řekl: „*...budete mi svědkové.*“ (Sk. 1,8)

Nechtějme mít nic společného se světem, ani hrát do ruky jeho plánům a proudům, které, i když to lidé jistě nevědí, připravují cestu Antikristovi. Zůstávejme v obecenství s Otcem a se Synem. A když se budeme chovat vůči lidem světa tak, jak to Písmo ukazuje, budeme, pokud záleží na nás, „*se všemi lidmi mít pokoj*“, a místo abychom byli přemoženi zlym, budeme „*přemáhat v dobrém zlé*“ (Řím. 12,18.21).

Chtějme konečně ve svém srdci oceňovat myšlenku, že všechen neklid a všechny zvraty budou trvat jen tak dlouho, „*dokud /Pán/ nepřijde*“. Nechceme obracet svůj zrak k rozbrěsku onoho dlouho vytouženého dne a říci: „*Amen, přijď tedy, Pane Ježíši!*“?

Přeloženo z Úvodu knihy „Der Wiederaufbau Zions“, © Daniel-Verlag 2009

Původní název: F. B. Hole: „The Lost Diadem – version 2“

ŠÍŘENÍ PÍSMAT SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

2018